

Sygnatura akt IV Ka 18/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Mariusz Górski
Protokolant :	Przemysław Bąk

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2013 roku

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego substydianego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 31 października 2012 roku, sygnatura akt II K 1404/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego substydianego (...) Sp. z o.o we W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym w tym wymierza opłatę w wysokości 240 (dwieście czterdzieści) złotych.

Sygnatura akt IV Ka 18/13

UZASADNIENIE

Oskarżyciel posiłkowy substydiany (...) spółka z o. o. z siedzibą we W. wniósł akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, w którym oskarżył A. K. o to, że:

- w dniu 26.02.2011 r. w miejscowości N. z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia mienia w postaci oleju napędowego w ilości 106,41 litra;
- w dniu 28.02.2011 r. w miejscowości N. z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia mienia w postaci oleju napędowego w ilości 101,43 litra;
- w dniu 28.02.2011 r. w miejscowości N. z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia mienia w postaci płynu do spryskiwaczy w ilości 1 litra,

czym działał na szkodę spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą ul. (...), (...)-(...) W. o łącznej wartości 1011,93 zł. – to jest o czyn z art. 284§2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 października 2012 roku (sygn. akt II K 1404/11) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie:

I. na podstawie art.66§1 k.k. i art.67§1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego A. K.o czyn, polegający na tym, że w dniu 26 lutego 2011 r. w N., przywłaszczył sobie z powierzonego mu (...)o nr rej. (...)81,41 litrów oleju napędowego o wartości 394,02 zł. na szkodę (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością W., przyjmując, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art.284§2 i §3 k.k. warunkowo umorzył ustalając okres próby na 1 rok;

II. na podstawie art.67§3 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) spółki z o.o. we W. kwoty 394,02 zł. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

III. na podstawie art.628 k.p.k. i art.629 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego (...) spółki z o.o. we W. kwotę 300 złotych tytułem poniesionych kosztów procesu, a na podstawie art.7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 60 złotych.

Apelację od wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego zaskarżając wyrok w punkcie I dotyczącym warunkowego umorzenia postępowania karnego prowadzonego wobec A. K. na niekorzyść wymienionego oskarżonego zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a to poprzez błędne zastosowanie w niniejszej sprawie art.66§1 k.p.k. i art.67§1 k.p.k. w sytuacji, gdy nie było przesłanek do ich zastosowania,

a podnosząc wskazany zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego kary według własnego uznania w zakresie określonym w art.284§2 k.k. lub w przypadku uznania, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi, w zakresie określonym w art.284§3 k.k.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie godzi się zauważyć, iż wniesiony w sprawie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego środek zaskarżenia został wadliwie sporządzony, albowiem błędnie wskazał skarżący przepis prawa, który sąd rejonowy miał naruszyć w niniejszej sprawie wymieniając w treści podniesionego zarzutu art. 66 kpk i art. 67 kpk podczas gdy w rzeczywistości podniósł on zarzut naruszenia przez sąd rejonowy przepisów prawa materialnego normujących instytucję warunkowego umorzenia postępowania karnego, co jednoznacznie wynika z treści podniesionego zarzutu oraz przedstawionej na jego poparcie argumentacji zawartej w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, dlatego też uchybienie to potraktowano jako omyłkę pisarską.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania tak sformułowanego zarzutu stwierdzić należy, iż jest on całkowicie bezzasadny. W realiach niniejszej sprawy zgodzić należy się ze stanowiskiem sądu I instancji, który uznał, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki określone w art. 66 § 1 kk pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania.

Skarżący uzasadniając przedstawioną w podniesionym zarzucie tezę popadł w wewnętrzną sprzeczność pomiędzy podniesionym zarzutem a jego uzasadnieniem, o ile bowiem formułując zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego skarżący stwierdził, iż w sprawie brak było podstaw do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia prowadzonego postępowania karnego to już argumentując powyższy zarzut stwierdził, iż w sprawie nie było formalnych przeszkód dla zastosowania przez sąd instytucji określonej w art. 66 § 1 kk stwierdzając następnie, iż z uwagi na charakter czynu, winę i społeczną szkodliwość oraz z uwagi na fakt, iż oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia warunkowe umorzenie postępowania nie powinno nastąpić.

Uwzględnienie wszystkich realiów sprawy w tym zwłaszcza okoliczności podmiotowo – przedmiotowych pozwala na stwierdzenie, iż podstawowa przesłanka warunkowego umorzenia, jaką jest wymaganie aby zarówno wina jak i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne, jak i brak wątpliwości co do okoliczności czynu -zostały spełnione.

Skarżący podnosząc w uzasadnieniu wniesionej apelacji, iż w jego ocenie społeczna szkodliwość czynu oskarżonego jest znaczna wskazał na - jak stwierdził - powszechność zjawiska przywłaszczenia paliwa stanowiącego własność firm transportowych przez zatrudnionych w nich pracowników, kierowców pojazdów, podczas gdy nagminność określonego rodzaju przestępstw, nie ma wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (art.115§2 kk).

Analizując czyn jaki został w niniejszej sprawie przypisany oskarżonemu A. K. przez sąd I instancji, po przeprowadzonym w sposób prawidłowy postępowaniu, z uwzględnieniem stopnia jego społecznej szkodliwości nie można pominąć takich kwestii jak fakt, iż naruszonym dobrem było mienie zaś rozmiar wyrządzonej tym czynem szkody nie był wielki, jak trafnie ustalił sąd rejonowy. Zauważyć ponadto należy, iż oskarżony dokonał tankowania wskazanego pojazdu samochodu ciężarowego w dniu 26 lutego 2011 roku w czasie gdy był jeszcze zatrudniony w wskazanej spółce oczekując na kolejne zlecenie dotyczące wykonania przewozu towaru samochodem który użytkował, a który należał do wskazanej spółki i które zostało opłacone kartą posiadaną przez oskarżonego z uwagi na świadczoną przez niego na rzecz wskazanej spółki pracę, natomiast wymieniony został zwolniony z obowiązku świadczenia wykonywanej pracy na rzecz wskazanej spółki wkrótce po tym zdarzeniu gdy przy zleceniu mu kolejnego wyjazdu podniósł kwestię zapłaty przez wskazaną wyżej spółkę zaległych świadczeń. Postać zamiaru i motywacja sprawcy w aspekcie zarysowanej sytuacji konfliktowej z pracodawcą przemawia na korzyść oskarżonego przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Rozpoznając podniesiony zarzut wskazać ponadto należy, iż fakt zaistnienia przestępstwa dokonanego na szkodę spółki (...) przez oskarżonego jak również wszystkie okoliczności jego popełnienia, które ustalił sąd rejonowy, nie budzą żadnych wątpliwości zaś czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą nieprzekraczającą trzech lat pozbawienia wolności. Podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż oskarżony nie przyznał się do popełnienia przestępstwa na szkodę wskazanej wyżej spółki nie stanowi okoliczności uniemożliwiającej zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania przy spełnieniu - tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie - wszystkich innych przesłanek określonych w art. 66 § 1 kk. Przyznanie się oskarżonego do winy nie jest bowiem niezbędnym warunkiem, który musi zostać spełniony aby możliwe było orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, co znajduje również potwierdzenie nie tylko w literalnym brzmieniu cytowanych przepisów art.66 kk i art.67 kk, ale i orzecznictwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 listopada 2003 roku, V KK 301/03).

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić ponadto należy, iż postawa i dotychczasowy sposób życia A. K. – który nie był karany sędownie, jest osobą młodą oraz podjął pracę zawodową - pozwala na przyjęcie istnienia wobec wymienionego pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz uznanie, iż fakt popełnienia przestępstwa był jedynie zdarzeniem incydentalnym w jego życiu sam zaś oskarżony pomimo umorzenia prowadzonego wobec niego postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego i w szczególności nie popełni przestępstwa.

Wskazać także należy, iż sąd rejonowy warunkowo umarzając postępowanie wyznaczył okres próby na 1 rok, który to czas niewątpliwie pozwoli na zweryfikowanie założonej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy, w sytuacji zaś gdyby oskarżony wyznaczonym okresie próby naruszył porządek prawny to wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 68 kk prowadzone w niniejszej sprawie postępowanie może zostać podjęte. Ponadto nie można w tym miejscu pominąć, iż wobec A. K. orzeczony został również obligatoryjny obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej spółki (...) kwoty 394,02 zł stanowiącej równowartość przywłaszczonego oleju napędowego w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

Z przytoczonych wyżej względów apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 3 kpk oraz na podstawie art. 13 ust.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zmianami) obciążając nimi oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego.